

Prolog

Vissa nätter när jag sover ensam drömmer jag ännu om Whitethorn House. Det är alltid vår i drömmen och ljuset är alltid svalt och eftermiddagsdisigt. Jag går uppför de nötta stentrapporna och knackar på – den stora mässingsklappen, svart av ålder och med en tyngd som alltid kommer som en överraskning. En gammal gumma med förkläde och ett kvickt, obevekligt ansikte släpper in mig. Sedan häktar hon fast den stora, rostiga nyckeln i skärpet igen och går sin väg längs grusgången under de blommande körsbärsträden och jag stänger efter henne.

Huset är alltid tomt. Sovrummen är kala och ljusa. Mina steg ekar mot golvet och stiger virvlande upp genom solskenet och dammolnen till det höga taket. Lukten av vilda hyacinter som svävar in genom fönstret och lukten av bonvax. Vita färgflagor från fönsterbågarna och rankor av murgröna som svänger över fönsterbrädet. Sömniga skogsduvor utanför någonstans.

I vardagsrummet står pianot öppet, träet glänser av kastanj, bländande nästan så att man inte kan se på det i solstråken, vinddraget bläddrar som ett finger i de gulnande notbladen. Bordet är dukat för oss, med fem kuvert – tallrikar av benporslin och vinglas med hög fot, nyplockad kaprifol slingrande ur en kristallskål – men matsilvret är glanslöst och fläckigt och de tjocka damastmönstrade servetterna är kråsiga av damm. Daniels cigarettetui ligger på hans plats vid huvudänden av bordet, öppet och tomt så när som på den ensamma brända stickan.

Någonstans i huset, svaga som en knappt hörbart knäppande nagel: hasningar, viskningar. Mitt hjärta stannar nästan. Så de är alltså inte borta, jag har fått allt om bakfoten. De gömmer sig bara, de är kvar, för tid och evighet.

Jag följer de svaga ljuden genom huset, ett rum i sänder, stannar upp efter varje steg och lyssnar, men jag är aldrig snabb nog: de slinker bort likt hägringar, alltid just där på andra sidan dörren eller där längst upp

i trappan. En kvävd fnissning, knarrande trä. Jag låter garderobsdör-
rarna stå öppna, jag tar tre trappsteg i ett kliv, jag slänger mig runt
räcket där uppe och uppfattar en rörelse i ögonvrån: den fläckiga gamla
spegeln, mitt ansikte, som skrattar.

I

Det här är Lexie Madisons historia, inte min. Jag skulle gärna berätta den ena utan den andra, men det låter sig inte göras. Jag trodde en gång att jag hade träcklat ihop oss i kanterna med mina egna händer och dragit åt stygnen, men att jag kunde repa upp dem när jag ville. Nu tror jag att allt gick så mycket djupare och hade så mycket längre underjordiska förgreningar, utom synhåll och bortom min kontroll.

Så här mycket är ändå mitt: allt vad jag gjorde. Frank lägger hela skulden på de andra, mest på Daniel, medan Sam av någon dunkel och lätt bisarr anledning så vitt jag kan avgöra tror att det var Lexies fel. När jag säger att det inte stämmer ger de mig försiktiga sidoblickar och byter samtalsämne – jag har fått känslan av att Frank tror att jag lider av något slags olustig variant av stockholmssyndromet. Polisinfiltratörer kan ibland drabbas av det, men så är det inte. Jag försöker inte skydda någon, det finns ingen kvar att skydda. Lexie och de andra kommer aldrig att få veta att de fått skulden och skulle inte heller bry sig om de fick veta det. Men tro mig i alla fall om lite mer än så. Måhända var det någon annan som delade ut korten, men det var jag som plockade upp dem från bordet, och jag hade mina skäl.

Det du framför allt bör hålla i minnet om Alexandra Madison är följande: hon har aldrig existerat. Frank Mackey och jag hittade på henne en vacker sommareftermiddag för länge sedan på hans dammiga kontor på Harcourt Street. Han sökte efter någon som kunde jobba under täckmantel och infiltrera en knarkliga på University College Dublin. Kanske mer än något annat i hela mitt liv ville jag ha det jobbet.

Han var en legend: Frank Mackey, alltså i trettioårsåldern styrde han redan över polisens hemliga operationer; den bästa polisinfiltratören någonsin i Irland, sades det, hänsynslös och orädd, som en lindansare som aldrig använde skyddsnet. Han tog sig in i IRA-celler och kriminella gäng som om det handlade om att gå på puben. Alla hade berättat

historien för mig om när Snake – en yrkesgangster och femstjärnig idiot som en gång knäckte ryggen på en av sina egna för att denne inte bjöd laget runt när det var hans tur – hade blivit misstänksam och hotat Frank genom att sätta en spikpistol mot hans huvud. Frank hade tittat Snake i ögonen utan att blinka och fintat bort honom så att Snake till slut dunkade honom vänskapligt i ryggen och gav honom en förfalskad Rolexklocka som gottgörelse. Frank bär den än idag.

Jag var en sprillans gröngöling som gått ut polishögskolan i Templemore för mindre än ett år sedan. När Frank ett par dagar tidigare meddelade att han behövde poliser med universitetsutbildning som kunde tas för studenter strax över tjugo hade jag patrullerat i en alldeles för stor neongul väst i en liten stad i Sligo där alla ortsborna var obehagligt lika varandra. Han borde ha gjort mig nervös, men det gjorde han inte, inte på något sätt. Jag ville så gärna ha uppdraget att jag inte kunde tänka på annat.

Hans dörr stod öppen och han satt på skrivbordskanten klädd i jeans och en solblekt blå t-shirt och bläddrade i min akt. Hans rum var litet och stökigt, det såg ut som om han mest använde det som förvaringsplats.

Skrivbordet var tomt, det fanns inte ens bilder på familjen; i hyllorna samsades pärmar med bluesskivor, kvällstidningar, en kortlek och en damkofta med prislappen kvar. Jag bestämde mig för att jag gillade honom.

”Cassandra Maddox”, sa han och tittade upp.

”Ja, sir”, svarade jag. Han var normallång, kraftig men vältränad, med breda axlar och kortklippt brunt hår. Jag hade väntat mig någon som såg så alldaglig ut att han praktiskt taget var osynlig, kanske som Cancer Man i Arkiv X, men den här mannen hade grova, nästan burdusa drag och brett sittande blå ögon, och ett slags närvaro som fick luften att dallra i heta strimmor efter honom där han passerade. Han var inte min typ, men jag var väldigt säker på att han fick mycket kvinnlig uppmärksamhet.

”Säg Frank, ’sir’ är för pappersvändare.” Han talade med gammal Dublindialekt, diskret men medveten, som om han ville provocera. Han gled ner från skrivbordet och räckte fram en hand.

”Cassie”, sa jag och tog den.

Han pekade på en stol och satte sig på skrivbordet igen. ”Det står här”, sa han och knackade på min akt, ”att du arbetar bra under press.”

Det tog mig en sekund innan jag förstod vad han syftade på. På den tiden när jag var aspirant och utplacerad i en nedgången del av Cork hade jag lugnat en panikslagen psykotisk tonåring som hotade att skära halsen av sig med sin farfars rakkniv. Jag hade nästan glömt den händelsen. Inte förrän då kom jag att tänka på att det var därför jag var aktuell för det här jobbet.

”Jag hoppas det”, sa jag.

”Hur gammal är du? Tjugosju?”

”Tjugosex.”

Ljuset från fönstret lyste upp mitt ansikte och han tittade länge och eftertänksamt på mig. ”Du skulle kunna gå för tjuogoett. Utan problem. Det står här att du har studerat tre år på universitet. Var?”

”Trinity. Psykologi.”

Han höjde på ögonbrynen och spelade imponerad. ”Ser man på, en riktig akademiker. Varför gick du inte klart?”

”Jag utvecklade en tidigare okänd allergi mot angloiriska dialekter”, sa jag.

Det gillade han. ”Skulle du få utslag på University College Dublin också?”

”Jag får väl se till att ta min antihistaminmedicin som jag ska.”

Frank hoppade ner från skrivbordet och gick fram till fönstret och gav tecken åt mig att följa med. ”Bra”, sa han. ”Ser du paret där nere?”

En kille och en tjej gick gatan fram och pratade. Hon tog fram nycklar och öppnade porten till ett trist hyreshus där de gick in. ”Berätta något om dem”, sa Frank. Han lutade sig med ryggen mot fönstret, satte tummarna i bältet och iakttog mig.

”De var studenter”, sa jag. ”Väskor med böcker i. De hade varit och handlat mat – bärkassar från Dunne’s. Hon har mer pengar än han; hennes jacka var dyr medan hans jeans var lappade fast utan att vara moderna.”

”Är de tillsammans? Vänner? Delar lägenhet?”

”De är ihop. De gick närmare varandra än vänner och lutade huvudena mot varandra när de pratade.”

”Har de varit ihop länge?”

Jag gillade det här, det här sättet att tänka. ”Ett tag”, sa jag. Frank höjde ett ögonbryn som en fråga och ett ögonblick blev jag osäker på hur jag visste, men strax föll det på plats. ”De tittade inte på varandra

när de pratade. Nykära tittar hela tiden på varandra, mer stadgade par behöver inte bekräftelse lika ofta.”

”Bor de ihop?”

”Nej, i så fall skulle han också ha trevat efter sina nycklar. Det är hennes lägenhet. Men hon delar den med minst en person. Båda tittade upp mot fönstret: de kollade om gardinerna var frändragna.”

”Hur är förhållandet.”

”Bra. Hon fick honom att skratta – oftast skrattar inte killar åt tjej-skämt om de inte fortfarande är på flirtstadiet. Han bar båda matkassarna och hon höll upp porten åt honom innan hon gick in: de är omtänksamma mot varandra.”

Frank nickade. ”Bra. Att jobba som infiltratör handlar till femtio procent om intuition – och då menar jag inte något övernaturligt dravel. Jag menar att man måste lägga märke till saker och kunna analysera dem innan man ens är medveten om att det är det man gör. Resten handlar om snabbhet och djärvhet. Om man vill säga något eller göra något ska man göra det på en gång och med övertygelse. Om man stannar upp och tänker efter är man körd, kanske till och med död. Man kan ofta inte ha kontakt med någon under ett eller två års tid. Har du familj?”

”En faster och hennes man”, sa jag.

”Pojkvän?”

”Ja.”

”Du kommer att ha möjlighet att kontakta dem, men de kommer inte att kunna kontakta dig. Skulle de gå med på det?”

”De blir så illa tvungna”, sa jag.

Han stod fortfarande och lutade sig lojt mot fönsterkarmen men jag uppfattade den skarpa blå glimten i hans ögon: han iakttog mig med stor uppmärksamhet. ”Det handlar alltså inte om någon colombiansk knarkkartell och du kommer mest att ha att göra med personer som står långt ner i hierarkierna – i alla fall till att börja med – men du ska veta att arbetet inte är utan risker. Och du ska veta att hälften av de här människorna för det mesta är höga som hus och den andra hälften tar sin verksamhet på väldigt stort allvar, vilket innebär att ingen skulle dra sig för att döda dig. Är det något som skulle skrämma dig?”

”Nej”, sa jag och jag menade det. ”Inte alls.”

”Underbart”, sa Frank. ”Vi hämtar fika, så sätter vi igång och jobbar.”

Det tog mig en stund att förstå vad detta innebar: jag var antagen. Jag hade väntat mig en tre timmar lång intervju och en trave märkliga tester, med rorschachplumpar och frågor om min mamma, men Frank höll inte på med sådant. Jag vet fortfarande inte exakt när han bestämde sig. Längre väntade jag på rätt tillfälle att fråga honom. Nu är jag inte längre lika säker på att jag vill veta vad han såg hos mig, vad det var som sa honom att jag kunde vara bra på det här.

Vi fick tag i kaffe som smakade bränt och ett paket chokladkakor från lunchrummet och ägnade resten av dagen åt att fantisera ihop Alexandra Madison. Jag valde namnet – ”Det är lättare för dig att komma ihåg då”, sa Frank. Madison eftersom det är tillräckligt likt mitt eget efternamn för att jag ska vända mig om och Lexie eftersom jag hade en låtsassyster som hette så när jag var liten. Frank hämtade ett stort pappersark och ritade en tidsaxel över hennes liv. ”Du föddes på Holles Street-sjukhuset den första mars 1979. Pappa, Sean Madison, är en obetydlig diplomat med placering i Kanada – det är för att vi snabbt ska kunna få ut dig om det behövs: en familjekris så att du måste resa din väg. Det innebär också att du flyttade omkring när du var liten, vilket förklarar varför ingen känner dig.” Irland är litet; alla har en kusin till en flickvän som gick i samma skola som man själv. ”Vi skulle kunna göra dig till utlänning, men jag vill inte krångla till det med en brytning. Mamma, Caroline Kelly Madison. Arbetar hon?”

”Hon är sjuksköterska.”

”Försiktigt. Tänk snabbare och var uppmärksam på implikationer. Sjuksköterskor måste ha ny legitimation i varje land de kommer till. Hon är utbildad men hon slutade jobba när du var sju och ni flyttade ifrån Irland. Vill du ha syskon?”

”Visst, varför inte”, sa jag. ”Jag kan ta en bror.” Det var något berusande i detta. Jag ville hela tiden brista ut i skratt, bara av den lättsinniga friheten i situationen: släktingar och länder och möjligheter bredde ut sig framför mig och jag valde som jag behagade; jag kunde ha växt upp i Bhutan med sjutton bröder och systrar och egen privatchaufför om jag ville. Jag stoppade en kaka till i munnen innan Frank fick syn på mitt leende och tänkte att jag inte tog det här på allvar.

”Som du vill. Han är sex år yngre, så han är just nu i Kanada med era föräldrar. Vad heter han?”

”Stephen.” Min fantasibror; jag hade livlig fantasi som liten.

”Kommer du överens med honom? Hur är han som person? Snabbare”, sa Frank när jag drog efter andan.

”Han är en riktig viktigpetter. Fotbollsgalen. Han bråkar hela tiden med mamma och pappa eftersom han är femton år men med mig pratar han fortfarande ...”

Solen lyste in i vinkel över skrivbordsskivans ärrade trä. Frank lukade rent, som tvål och läder. Han var en bra lärare, en fantastisk lärare; han skrev ner datum och platser och händelser med svart kulpenna, och Lexie Madison tonade fram som en polaroidbild ur intet, rullade upp från sidan och svävade ut i rummet som rökelse, en flicka som såg ut som jag och med ett liv ur en halvglömd dröm. När blev du ihop med en kille första gången? Var bodde du? Vad hette han? Vem var det som gjorde slut? Varför? Frank letade fram ett askfat, skakade fram en Player till mig ur sitt paket. När solstrimmorna rutschat av skrivbordet och himlen utanför fönstret började skymma snurrade han runt på stolen, tog en flaska whiskey från en hylla och spetsade kaffet: ”Det här är vi värda”, sa han. ”Skål.”

Vi gjorde henne till en rastlös själ, Lexie: smart och bildad, hade alltid varit en snäll flicka, men växte upp utan att slå sig till ro någonstans och hade sedan aldrig lärt sig knepet. Lite naiv kanske, lite tanklös, lite för villig att berätta allt man bad henne om utan att tänka efter. ”Hon är ett lockbete”, sa Frank rakt på sak, ”och hon måste vara lockande för att langarna ska hugga. Hon måste vara så oskuldsfull att de inte ser henne som ett hot, tillräckligt ordentlig för att de ska ha användning för henne och tillräckligt rebellisk för att de inte ska undra varför hon vill leka med dem.”

Det var mörkt när vi var klara. ”Bra jobbat”, sa Frank och vek ihop tidsaxeln och gav den till mig. ”Det börjar en utbildning till kriminalpolis om tio dagar, jag kan få in dig där. Sedan när du kommer tillbaka hit fortsätter vi. När universitetet börjar i oktober ska du vara där.”

Han tog sin skinnjacka som hängde på kanten av bokhyllan, släckte och stängde om det mörka lilla kontorsrummet. Jag gick tillbaka till busstationen. Jag var omtumlad, innesluten i magin, svävande i en hemlighet, en helt ny värld, med en prasslande tidslinje i uniformsfickan. Allt hade gått så snabbt och var så lätt.

Jag ska inte gå in på allt det som förde mig från hemliga operationer till

familjevåldshoteln. Den korta versionen: universitetets främsta tjackpundare blev paranoid och högg mig med kniv, som kompensation för att ha skadats i tjänsten fick jag jobb på mordroteln och mordroteln visade sig vara en avstjälningsplats för idioter, så jag stack. Det hade gått flera år sedan jag sist tänkte på Lexie och hennes korta skuggliv. Jag är inte den som brukar dröja vid det som varit, i varje fall försöker jag låta bli. Gjort är gjort, att tro något annat är slöseri med tid. Men nu tror jag att jag redan från början visste att Lexie Madison skulle få betala ett pris. Man kan inte först hitta på en person, en människa som minns sin första kyss och har humor och en favoritmacka, och förvänta sig att när hon inte längre fyller något syfte ska hon lösas upp i tunna luften igen och bli till några lösa anteckningar och lite kaffekask. Jag tror att jag från början visste att hon en dag skulle hitta tillbaka till mig igen.

Det tog henne fyra år. Hon valde tillfället väl. En tidig aprilmorgon kom hon och knackade på, några månader efter att jag slutat på mordroteln. Jag var på skjutbanan.

Skjutbanan vi använder ligger mitt i Dublin i underjorden under hälften av stans bilar och ett lager smog. Jag hade inte behövt vara där – jag har alltid varit en skicklig skytt och min licens skulle inte förnyas förrän flera månader senare – men sedan en tid hade jag vaknat alldeles för tidigt för att börja arbeta och var för rastlös för att göra något annat. Skjutbanan var det enda som fick det att sluta krypa i mig, tyckte jag. Jag tog tid på mig, rättade till hörselskydden och kontrollerade pistolen; jag väntade tills de andra fokuserade på sina måltavlor, så att de inte såg hur jag under de första skotten fylldes av energi som en tecknad figur i en elektrisk stol. Om man har lätt att flippa ut krävs vissa färdigheter: man får lära sig vissa subtila tekniker för att ta sig runt det, se till att folk inte märker. Har man lätt att lära kan man snart ta sig igenom en hel dag som om man vore en helt normal människa.

Sådan hade jag inte varit tidigare. Jag tyckte att nervbesvär passade för kvinnor i Jane Austen-romaner och heliumpipiga småtjejer som inte vill bjuda till; det var lika osannolikt att jag skulle bli skakis i en kris-situation som att jag skulle ha luktsalt i handväskan. När universitetets mästernarkare knivhögg mig var det inget som fick mig att tappa fattningen. Polisens psykolog ägnade flera veckor åt att försöka övertyga mig om att jag var chockskadad, men till sist gav han upp och medgav

att jag mådde bra (i nästan beklagande ton; det var inte ofta han fick knivskurna poliser att leka med och jag tror att han hade hoppats att jag drabbats av något fint syndrom) och lät mig återvända till arbetet.

Det är kanske genant att det som fick mig på fall inte var ett uppseendeväckande massmord eller en gisslankris som slutade i katastrof eller en försynt snubbe som förvarade likdelar i plastbyttor i köket. Min sista utredning på mordroteln var så enkel, det liknade så många andra, det fanns inga varningstecken: bara en död liten flicka en sommarmorgon, och min kollega och jag som satt och drällde på roteln när larmet kom. Utifrån sett verkade det till och med som om allt gick bra. Officiellt löste vi mordet på en månad, samhället skyddades från en ogärningsman, i medierna och i statistiken såg allt ut att vara frid och fröjd. Det var inga spännande biljakter, ingen avgörande slutstrid, inget sådant; jag var den som klarade mig sämst, i alla fall fysiskt, och det handlade bara om några rivsår i ansiktet. Det blev inte ens ärr. På det stora hela avlöpte allt med ett lyckligt slut.

Men bakom fasaden. Operation Vestalis: om du än idag nämner det namnet för någon på mordroteln, så kommer till och med den som inte känner till hela historien att ge dig en menande blick, med höjda händer och ögonbryn, samtidigt som han distanserar sig från katastrofpellen som nämner skiten och de oavsiktliga skadorna. På alla sätt som spelar någon roll misslyckades vi och vi gjorde det i stor skala. Det finns människor som är som små tjernobyloyckor och som glimmar som tysta och växande giftutsläpp: om du kommer nära dem kommer varje andetag att fräta sönder dig inifrån. Somliga utredningar är olycksbringande och obotliga och förstör allt de kommer i kontakt med – du kan fråga vilken polis som helst.

Efteråt drabbades jag av en mängd symptom som skulle ha fått en psykdoctör att hoppa jämfota i lädertofflorna, men tack och lov kom ingen på tanken att skicka mig till psyket för ett klösmärke i ansiktet. Det handlade om de gamla vanliga tecknen på chock – darrningar, tappad aptit, ryckningar varje gång det ringde på dörren eller i telefonen – med ett par egna variationer. Min koordinationsförmåga spelade mig spratt; för första gången i mitt liv snubblade jag på mina egna fötter, slog i dörrposter, dunkade huvudet i skåpkanter. Och jag slutade drömma. Tidigare hade mina drömmar svämmat över av bilder, snurrande eldpelare på mörka berg, vinrankor som sprängde sig igenom

tjocka tegelmurar, hjortar som hoppade längs stranden i Sandymount invirade i band av ljus; efteråt drabbades jag av tjock svart sömn som praktiskt taget klubbade mig i samma sekund som huvudet snuddade vid kudden. Sam – min kille, även om tanken på att han var det ibland fick mig att rycka till av förskräckelse – sa att jag skulle låta det ta den tid det tog, att det skulle värka ut. När jag svarade att jag inte var så säker på det nickade han stillsamt och sa att det också skulle läka ut. Emellanåt gick Sam mig på nerverna.

Jag övervägde den bland poliser traditionella utvägen – att supa, tidigt på dagen och ofta – men jag var rädd att jag skulle ringa opassande samtal klockan tre på natten för att tala ut, plus att jag upptäckte att skjutövningarna var nästan lika effektiva för att bedöva mig, men utan de snaskiga bieffekterna. Med tanke på hur jag reagerade på höga ljud var detta aningen märkligt, men jag hade inget att invända. Efter de första skotten gick en säkring någonstans i mitt huvud och den övriga världen tystnade och försvann i fjärran, mina händer slöt sig hårt om kolven och allt som existerade var jag och papptavlan, den skarpa välbekanta doften av krut och ryggmuskler som spändes till spjörn mot rekylen. Efteråt var jag lugn och bedövad, som om jag tagit valium. När effekten släppte hade jag klarat mig igenom ytterligare en dag och jag kunde ägna mig åt att slå huvudet i vassa kanter i hemmets trygga vrå. Jag blev så bra på att skjuta att jag fick nio av tio fullträffar på trettio meter och den skinntorre lille mannen som skötte anläggningen hade börjat titta på mig med en hästtränares blick och tala om polismästerskapen.

Jag var klar vid sjutiden den morgonen. Jag befann mig i omklädningsrummet och gjorde rent pistolen och försökte slå mig i slang med två killar från sedlighetsroteln utan att ge dem intryck av att jag ville äta frukost med dem, när mobilen ringde.

”Jösses”, sa en av killarna. ”Är inte du på familjevåld? Vem orkar ge frugan stryk så här tidigt?”

”Om något är viktigt finns det alltid tid”, sa jag och bökade fram skåpnnyckeln ur fickan.

”Det kanske är hemliga operationer”, sa en av de unga killarna med ett grin mot mig. ”Som behöver en prickskytt.” Han var storvuxen och rödhårig och han tyckte att jag var fin. Han stod så att jag skulle notera hans muskler och jag hade kommit på honom med att kasta en blick på mitt ringfinger.

”De måste ha hört att vi inte var lediga”, sa hans kompis.

Jag fiskade upp telefonen ur skåpet. På displayen stod det SAM O’NEILL och symbolen för missade samtal blinkade i ena hörnet.

”Hej”, sa jag. ”Hur är det?”

”Cassie”, sa Sam. Han lät hemsk på rösten: andfådd och illamående, som om någon slagit honom i magen. ”Är allt okej?”

Jag vände sidan åt sedlighetsroteln och gick undan i ett hörn. ”Det är inget med mig. Vad? Vad är det?”

”Herregud”, sa Sam. Han gjorde ett häftigt ljud som om han hade svårt att andas. ”Jag har ringt *fyra gånger*. Jag skulle just skicka någon hem till dig för att leta. Varför har du inte svarat?”

Det här liknade inte Sam. Han är den tålmodigaste person jag vet. ”Jag är på skjutbanan”, sa jag. ”Mobilen låg i skåpet. Har det hänt något?”

”Förlåt, jag menade inte att ... förlåt.” Han gjorde det där hårda ljudet igen. ”Det var ett larm. Jag åkte på det.”

Mitt hjärta dunsade till hårt en gång i min bröstkorg. Sam jobbar på mordroteln. Jag förstod att det var bäst att jag satte mig, men jag lyckades inte få knäna att lyda. Jag lutade mig mot skåpen istället.

”Vem är det?” frågade jag.

”Va? Nej ... Gud, nej, det är inte ... Jag menar, ingen vi känner. Eller i alla fall tror jag inte ... Du, kan du komma hit?”

Jag lyckades dra efter andan igen. ”Sam”, sa jag. ”Vad sjutton är det som har hänt?”

”Bara ... kan du inte bara komma hit? Vi är i Wicklow, utanför Glenskehy. Du vet väl var det ligger? Följ bara skyltningen, åk igenom Glenskehy och fortsätt rakt söderut, efter ungefär en kilometer kommer en liten avtagsväg till höger – du ser polisens plastband. Vi möter dig där.”

Killarna från sedlighetsroteln började se intresserade ut. ”Jag går på om en timme”, sa jag. ”Och jag hinner bara åka ena vägen på den tiden.”

”Jag ringer. Jag säger till familjevåld att vi behöver dig här.”

”Det gör du inte alls. Sam, jag är inte på mordroteln längre. Om det handlar om mord så rör det inte mig.”

En mansröst i bakgrunden: en säker, långsam och otvungen röst som det var svårt att inte lägga märke till, men jag kunde inte placera den.

”Vänta lite”, sa Sam.

Jag klämde fast telefonen mellan örat och axeln och började montera ihop pistolen igen. Om det inte var någon vi kände, då måste det vara något obehagligt för att Sam skulle låta så där, något väldigt obehagligt. I Irland är mord fortfarande för det mesta enkla: knarkuppgörelser, inbrott som spårar ur, äkta makar som slår ihjäl varandra, en invecklad släktfejld i Limerick som har sabbat statistiken i flera decennier. Till skillnad från andra länder har vi aldrig upplevt mardrömslika våldsorger: seriemördare, utstuderad tortyr, källare fulla av lik som tjocka lager av höstlöv. Men det är bara en fråga om tid. De senaste tio åren har Dublin förändrats så snabbt att tanken svindlar. Den keltiska tigern har gett oss lite för många med egen helikopter, lite för många trånga kackerlacksmyllrande helveteslägenheter och alldeles för många som hatar sina lysrörsbelysta liv i kontorsbåsen och som bara lyckas stå ut genom att tänka på helgen, varefter det börjar om igen, och under tyngden håller vi på att kollapsa. Mot slutet av min tid på mordroteln kände jag att det var på väg: kände den visslande galenskapen i luften, staden som krökte rygg och vred sig som en rabiessmittad hund innan ett raserianfall. Förr eller senare skulle det första mardrömsfallet komma.

Officiellt har vi ingen som jobbar med gärningsmannaprofiler, men på mordroteln, där de flesta inte gått på universitetet och där de var mer imponerade av mig än de hade anledning till, brukade de be mig. Jag var okej på det; på fritiden läste jag mycket facklitteratur och statistik för att hålla mig uppdaterad. Sams polisinstinkter skulle ha överskuggat hans beskyddarinstinkter om han kom till en mordplats och möttes av något som var tillräckligt ruskigt och han skulle ha ringt efter mig om han behövde göra det.

”Vänta lite”, sa den rödhåriga. Han hade slutat sin uppvisning och satt rakt på bänken. ”Jobbade inte du på mordroteln?” Det var just det här som gjorde att jag inte ville bli alltför mycket tjenis med folk. Jag hade hört den där iver i rösten alldeles för ofta de senaste månaderna.

”Jo, en gång i tiden”, sa jag och log mitt blidaste leende och gav honom en blick som sa: ”Du ska nog inte prata om det.”

Rödluvans nyfikenhet och hans libido utkämpade en snabb duell. Tydligt listade han ut att chanserna för hans libido var små eller obefintliga, för nyfikenheten segrade. ”Var det du som höll i den där utredningen?” sa han och rutschade några skåp närmare. ”Den mör-

dade ungen. Vad var det som hände egentligen?”

”Allt som folk säger är sant”, svarade jag. I andra änden hade Sam en dämpad diskussion, korta frustrerade frågor avbröts av den lättsamt släpiga rösten och jag visste att om den rödhåriga bara kunde hålla käften ett tag så skulle jag komma på vem det var.

”Jag har hört att din kollega tappade kontrollen och hade sex med en misstänkt”, meddelade Rödluvan hjälpsamt.

”Det har jag ingen aning om”, sa jag samtidigt som jag försökte befria mig från min skottsäkra väst utan att tappa mobilen. Min första ingivelse var – fortfarande – att säga till honom att gå och leka med sig själv, men varken min före detta kollega eller hans kärleksliv var längre mitt problem.

Sam kom tillbaka på mobilen och lät till och med ännu mer spänd och uppjagad än förut. ”Kan du sätta på dig solglasögon och en luva eller mössa eller nåt?”

Jag stannade upp med västen halvt över huvudet. ”Vad i helvete?”

”Jag ber dig, Cassie”, sa Sam, och han lät så spänd som om han skulle gå sönder när som helst. ”Snälla.”

Jag kör en uråldrig vespa, vilket är totalt ocoolt i den här stan där man är vad man äger, men den är ganska praktisk. I stadstrafik tar den sig fram fyra gånger så fort som en genomsnittlig stadsjeep, den kan faktiskt parkeras och den spar tid i umgängeslivet, för jag vet att om någon tittar snorkigt och nedlåtande på den kommer han eller hon nog inte heller att bli min nya bästis. När jag kom ut ur stan var det perfekt motorcykelväder. Det hade regnat på natten, ett kraftigt snöblandat regn som smattrade mot fönstren, men framåt morgonen hade regnet avtagit och dagen var bitande klar, den första nästanvårdagen. Andra år när vädret var så här brukade jag åka ut på landet i hastigheter som gränsade till det olagliga och sjunga för full hals i fartvinden.

Glenskehy ligger utanför Dublin, inbäddat i Wicklowbergen, inte nära något särskilt. Jag har bott i Wicklow i halva mitt liv och har aldrig kommit närmare det än någon enstaka vägskylt. Det visade sig vara ett typiskt sådant där ställe: några spridda äldre hus intill en kyrka där det hölls gudstjänst en gång i månaden och en pub och ett närlivs, tillräckligt litet och avskilt för att till och med den desperata generation som finkammar landsbygden efter hus som de skulle kunna ha råd med

ska förbise det. Klockan var åtta en torsdagsmorgon och storgatan – för att använda både ”stor” och ”gata” lite slarvigt – var vykortsvackert ödslig. Där fanns bara en gammal dam som drog en kundvagn förbi en granitstaty som rests till åminnelse av Gud vet vad, små sockersöta hus i en slingrande långa bakom henne och ovanför alltsammans höjde sig bergen gröna och bruna och likgiltiga. Jag kunde föreställa mig ett mord här, med en bonde involverad i en fejd om en staketdragning som pågått i generationer, en kvinna vars man blivit våldsam av sprit och lappsjuka, en man som delat hus med sin bror fyrtio år för länge: välbekanta brott med djupa rötter som var lika gamla som Irland självt, inget som skulle få en erfaren mordutredare som Sam att jaga upp sig.

Och den där andra rösten på telefonen skavde i mig. Sam är den ende kriminalare jag vet som inte arbetar med en partner. Han tycker om att segla ensam och i varje utredning arbetar han med någon ny – lokalpolis som behöver hjälp av en expert, inrotade parhästar på mordroteln som vill ha en tredje person i en större utredning. Sam kommer överens med alla, han är den perfekta reserven och jag önskade att jag visste vem av alla som jag hade arbetat med som han hjälpte den här gången.

Utanför byn smalnade vägen av, slingrade sig uppåt bland de ljusa ärttörnebuskarna och åkerlapparna blev mindre och stenigare. Två män stod längst upp i backen. Sam, ljushyllt och stabil och spänd, med fötterna brett isär och händerna i kavajfickorna; och ett par meter ifrån honom en annan person med höjt huvud, bakåtlutad mot den hårda vinden. Solen stod fortfarande lågt och deras skuggor förvandlade dem till jättelika, olycksbådande silhuetter som nästan var för bländande att titta på mot de flyende molnen i bakgrunden, likt två budbärare som kom gående ur solen längs den skimrande vägen. Bakom dem fladdrade och slog brottsplatstejpen.

Sam höjde ena handen när jag vinkade. Den andre lade huvudet på sned, snabbt och kort som en blinkning, och jag visste vem han var.

”Knulla mig baklänges”, sa jag innan jag ens hunnit av vespan. ”Det är Frankie. Var kom du ifrån?”

Frank lyfte upp mig i en enarmad kram. På fyra år hade han inte förändrats ett dugg. Jag var ganska säker på att han till och med bar samma slitna skinnjacka. ”Cassie Maddox”, sa han. ”Världens bästa låtsasstudent. Vad har du haft för dig? Vad menar du, familjevåldshoteln?”

”Jag håller på att rädda universum. Jag har fått ett Star Wars-svärd och allt.” Jag uppfattade Sams plågade förvirring – jag brukar inte prata om mitt jobb som infiltrator på universitetet, jag tror inte att han ens hört mig nämna Frank – men det var först när jag vände mig om mot honom som jag insåg hur härjad han såg ut, alldeles vit kring munnen och med uppspärrade ögon. Något inom mig drog ihop sig: det var något illavarslande.

”Hur är det?” frågade jag och tog av mig hjälmen.

”Strålände”, sa Sam. Han försökte le, men leendet var snett.

”Å-hå”, sa Frank med låtsad fjollighet och höll mig på armlängds avstånd. ”Titta på dig, gumman. Är det så här de senaste kriminalarna klär sig?” Senast han såg mig hade jag haft militärbyxor och en tröja med texten: ”Miss Kittys glädjehus behöver DIG.”

”Lägg av, Frank”, sa jag. ”Jag har i alla fall bytt kläder ett par gånger de senaste åren.”

”Nej, nej, nej, jag är imponerad. Verkligen exekutivt.” Han försökte snurra runt mig; jag slog bort hans hand. För att undvika missförstånd: jag hade inte klätt mig som Hillary Clinton. Jag hade på mig mina arbetskläder – en svart byxdress, vit skjorta – och jag var inte så förtjust i dem själv, men när jag började på familjevåld hade mitt nya befäl hela tiden tjatat på mig om vikten av att visa upp en ”professionell” fasad och att bygga upp allmänhetens förtroende, vilket man tydligen inte kan göra i jeans och t-shirt, och jag orkade inte göra motstånd. ”Tog du med solglasögon och luva eller nåt?” sa Frank. ”Det passar ju perfekt med den där utstyrslin.”

”Har ni kallat hit mig för att diskutera mina kläder?” frågade jag. Jag tog fram en gammal röd basker ur min axelväska och viftade med den framför honom.

”Nä, vi får ta det en annan gång. Här, ta de här.” Frank drog fram ett par solglasögon ur fickan, motbjudande saker med spegelglas som skulle ha passat Don Johnson 1985 och räckte mig dem.

”Om jag ska trava runt och se ut som en idiot hoppas jag att det finns en jåkligt bra förklaring”, sa jag och synade dem.

”Vi kommer till den. Om du inte gillar dem kan du ju ha på dig hjälmen.” Frank väntade tills jag ryckte på axlarna och satte på mig idiotmaskeringen. Ivern över att ha träffat honom igen hade förbleknat och jag blev åter stel. Sam såg ut som om han mådde illa, Frank ingick i

utredningen och ville inte att någon såg mig; allt pekade på att en polis som jobbat under täckmantel mördats.

”Lika snygg som alltid”, sa Frank. Han höll upp brottsplatstejpen så att jag kunde böja mig under den och allt kändes så välbekant; jag hade gjort denna snabba manöver så många gånger att det under bråkdelen av en sekund var som att komma hem. Jag trevade instinktivt efter pistolen vid min sida och tittade efter min partner över axeln, som om det här var ett larm som jag åkt på, innan jag kom på mig själv.

”Så här är det”, sa Sam. ”Cirka kvart över sex i morse var en Richard Doyle härifrån trakten ute och rastade sin hund på den här vägen. Han släppte hunden så att den kunde springa lös på fälten. Det ligger ett förfallett hus en bit från vägen och den sprang in där men kom inte tillbaka ut igen. Till slut följde Doyle efter. Han hittade hunden där den stod och nosade på en död kvinna. Doyle tog sin hund, skyndade ut och ringde polisen.”

Jag slappnade av en aning; jag kände ingen annan kvinna som jobbad som polisinfiltrator. ”Och vad gör jag här då?” frågade jag. ”För att inte tala om dig. Har du börjat på mordroteln utan att någon berättat det för mig?”

”Du kommer att förstå”, sa Frank. Jag följde efter honom på vägen och jag såg bara hans bakhuvud. ”Tro mig, du kommer att förstå.”

Jag tittade över axeln på Sam. ”Oroa dig inte”, sa han lugnt. Färgen började återvända i hans ansikte, i lysande ojämna fläckar. ”Det kommer att gå strålande.”

Vägen gick uppför och var snart bara en lerig stig med vildväxande hagtornsbuskar på bägge sidor, för smal för två personer att gå sida vid sida på. I glipor i häcken syntes ett virrvarr av lapptäcksrutiga gröna fält med utspridda får – ett nyfött lamm bräkte någonstans långt bort. Luften var så kall och mättad att man hade kunnat dricka den, solen silade sina långa gyllene strålar genom hagtornen. Jag övervägde att bara fortsätta och vandra över krönet och ännu längre, låta Sam och Frank ta hand om det myller och den svarta fläck som jag antog väntade oss här på morgonen. ”Då var det dags då.”

Häcken lämnade plats åt en förfallen stenmur kring ett vildvuxet fält. Huset låg trettio eller fyrtio meter från vägen: ett av de svälttorp som ligger kringströdda på den irländska landsbygden, övergivna på artonhundratalet av död och utvandring och som ingen velat ha till-

baka sedan dess. En blick räckte för att förstärka min känsla av att jag borde ha hållit mig långt från det som pågick här. Fältet borde ha sjudit av fokuserad, långsam rörelse – uniformerad polis som betade av gräset med böjda huvuden, tekniska byråns personal i vita overaller upptagna av kameror och måttband och fingeravtryckspulver, bårbärare som lastade ut en bår. Istället stod två ensamma uniformerade poliser och trampade i dörren till torpet och såg bortkomna ut och ett par ilska rödhakar studsade omkring på gavlarna, indignerat pipande.

”Var är alla?” frågade jag.

Det var Sam jag frågade men Frank svarade: ”Cooper har redan varit här” – Cooper är statsobducenten. ”Jag tänkte att han borde titta på henne så snabbt som möjligt och bestämma tiden för döden. Tekniska byrån kan vänta; bevisen försvinner ingenstans.”

”Men herregud”, sa jag. ”De kommer att göra det om vi trampar på dem. Sam, har du utrett dubbelmord tidigare?”

Frank höjde ett ögonbryn. ”Någon mer som har dött?”

”Du, när teknikerna kommer hit. Sex personer som klampar omkring på en brottsplats innan de har gett klartecken? De kommer att döda dig.”

”Det är det värt”, sa Frank muntert och slängde ett ben över muren. Jag vill hålla det här hemligt ett litet tag till och det är svårt om det kryllar av tekniker. Folk brukar lägga märke till dem.”

Något var allvarligt fel här. Det här var Sams ansvarsområde, inte Franks. Sam borde ha varit den som bestämde vad som skulle göras med bevismaterial och brottsplats och vem som skulle tillkallas och när. Vad som än fanns där inne var det något som skakat honom så pass mycket att han låtit Frank svepa in och buffla honom ur vägen och genast lystet börja lägga upp utredningsarbetet på det sätt som passade honom för dagen. Jag försökte fånga Sams blick men han höll på att släpa sig över muren och såg inte på oss.

”Kan du klättra över murar i den där munderingen”, frågade Frank rart, ”eller vill du ha hjälp?” Jag gjorde en grimas mot honom, svingade mig ner i fältet och stod med högt blött gräs och maskrosor upp till fotknölna.

Stugan hade bestått av två rum någon gång för länge sedan. Ett av rummen var mer eller mindre intakt – det mesta av taket fanns till och med kvar – men i det andra skilde bara spillror av väggar och fönster

inne från ute. Åkervinda och mossor och små slingrande blå blommor hade fått fäste i springorna. Någon hade sprejat SHAZ vid dörren, inte särskilt snyggt, men huset låg för otillgängligt för att vara tillhåll för någon: till och med kringstrykande tonåringar hade lämnat det ifred, så att det fick störta samman i sin egen långsamma takt.

”Kriminalinspektör Cassie Maddox”, sa Frank, ”polisinspektör Noel Byrne och konstapel Joe Doherty, från Rathowens polisstation. Glen-skehy tillhör deras distrikt.”

”Som vi fått för våra synder”, sa Byrne. Det lät som han menade det. Han var i femtioårsåldern, hade insjunkna och vattniga ögon och luktade blöt uniform och förlorartyp.

Doherty var en gänglig grabb med beklagliga öron och när jag räckte honom handen studsade han till på ett sätt som var som taget ur en serietidning; jag hörde nästan hur det lät *boing* när ögonen for tillbaka in i skallen på honom. Gud vet vad han hade hört sägas om mig – poliser har en mer effektiv rykteskvarn än den minsta bingoförening – men jag hade inte tid att tänka på det just då. Jag gav honom bara ett leende och en stel blick och han mumlade något och släppte min hand som om den brändes.

”Vi skulle vilja att Maddox tar sig en titt”, sa Frank.

”Ja, det skulle jag tro”, sa Byrne samtidigt som han synade mig. Doherty gnäggade nervöst.

”Beredd?” frågade Sam lugnt.

”Spänningen är olidlig”, sa jag. Det lät argare än jag avsett. Frank duckade redan för att stiga in i stugan och drog undan de hängande björnbärsrankorna framför dörren till det inre rummet.

”Damerna först”, sa han med en flott gest. Jag hängde machobil-lorna i ena skalten i halsen på tröjan, drog efter andan och steg in.

Det borde ha varit ett stillsamt litet rum fyllt av smärta. Sneda, långa solstrimmor bröt igenom hålen i taket, filtrerades genom nätet av kvistar framför fönstret och dallrade som om de reflekterats i vatten. En familjs härd som legat kall i hundra år, med högar av fågelbon som trillat ner i skorstenen och en rostig järnkrok till kitteln som hängde redo. En skogsduva muttrade förnöjt någonstans i närheten.

Men den som någon gång har sett en död människa vet hur luften förändras: den enorma tystnaden, frånvaron som ett svart hål, tiden som stannat och molekylerna som fryst till is omkring den där orörliga

saken som fått kunskap om de yttersta tingen, de som han aldrig kan berätta om. Oftast är den döde det enda i rummet. Men mordoffer är annorlunda; de är inte ensamma. Tystnaden slår upp som ett öronbedövande vrål och luften är strimmig och fläckig av handavtryck, kroppen ryker av märken efter den där andra personen som kräver lika mycket uppmärksamhet: mördaren.

Det första som slog mig här var emellertid det obetydliga avtryck som mördaren hade avsatt. Jag hade stålsatt mig inför saker som jag inte ville tänka på – nakna och utfläkt, hätska sår som satt för tätt för att räknas, kroppsdelar liggande i hörnen – men den här kvinnan såg ut som om hon hade lagt sig tillrätta på golvet och andats ut en sista lång och jämn suck, som om hon valt tid och plats själv utan assistans från någon annan. Hon låg på rygg i skuggorna framför eldstaden, snyggt och prydligt med fötterna ihop och armarna efter sidorna. Hon var klädd i en kort uppknäppt yllerock med bred krage; under hade hon blå jeans – upp- och igendragna – gymnastikskor och en blå tröja med en knytbatikstjärna på bröstet. Det enda som inte var normalt var hennes händer, som var hårt knutna. Frank och Sam hade ställt sig bredvid mig och jag gav Frank en frågande blick – *Och vad är grejen?* – men han tittade bara på mig, hans min avslöjade ingenting.

Hon var av medellängd, hade samma kroppstyp som jag, kompakt och pojkaktig. Hennes huvud var vänt från oss, mot den bortre väggen, och i det skumma ljuset såg jag bara korta svarta lockar och en bit av käkbenet, en liten haka. ”Här”, sa Frank. Han satte på en liten men stark ficklampa och fångade hennes ansikte i en skarp liten gloria.

Ett ögonblick blev jag förvirrad – *Hade Sam ljugit?* – för jag kände igen henne någonstans ifrån, jag hade sett henne tusentals gånger förut. Jag tog ett steg framåt så att jag såg ordentligt och hela världen blev plötsligt tyst, förvandlad till is, mörkret kom vrålande in från kanterna och bara kvinnans ansikte låg bländande vitt i mitten, för det var jag. Näsans vinkel, de breda ögonbrynen, varje liten krökning och vinkel var klar som is: det var jag, med blåa läppar och stel, med skuggor mörka som blåmärken under ögonen. Jag hade ingen känsel i händerna, fötterna, jag kände inte att jag andades. Under en sekund trodde jag att jag svävade, avskuren från mig själv och buren på vinden.

”Känner du henne?” frågade Frank, någonstans ifrån. ”En släkting?”

Det var som om jag inte längre kunde se; mina ögon tog inte in

henne. Hon var en omöjlighet: en feberhallucination, ett tjutande hål i naturlagarna. Jag insåg att jag stod blickstill på hälarne med en hand halvvägs på väg till hölstret, varje muskel spänd och redo att slåss på liv och död med denna kvinna. ”Nej”, svarade jag. Min röst lät fel, som om den kom någonstans utifrån mig. ”Har aldrig sett henne förr.”

”Är du adopterad?”

Sam vred häftigt på huvudet, förvånad, men rättframheten var bra, den hjälpte som om han nypt mig. ”Nej”, sa jag. Under ett obehagligt gungande ögonblick började jag faktiskt undra. Men jag har sett fotografierna, min mamma trött och leende i en sjukhussäng, nyfödda jag vid hennes bröst. Nej.

”Vilken sida liknar du?”

”Vad?” Det tog mig en sekund. Jag kunde inte ta blicken från kvinnan. Jag fick tvinga mig själv att blinka. Inte undra på att Doherty och hans öron hade studsat till. ”Nej. Mammans sida. Inte för att min pappa sprang omkring och det här är ... Nej.”

Frank ryckte på axlarna. ”Det var i alla fall en tanke.”

”Det sägs att alla har en dubbelgångare”, sa Sam tyst vid min sida. Han stod för nära, det tog mig ett ögonblick att förstå att han stod redo att stötta mig, bara utifall att.

Jag är inte den som brukar svimma. Jag bet hårt och snabbt i insidan av läppen; smärtan gjorde mitt huvud klarare. ”Har hon inget id-kort på sig?”

Jag visste – jag hörde det på den mikroskopiska pausen innan de svarade – att något var fel. *Fan*, tänkte jag, med en ny klump i magen: *stulen identitet*. Jag var inte helt säker på hur det gick till, men det räckte att kasta ett öga på mig och med en gnutta fantasi så såg man framför sig hur denna kvinna hade använt sig av mitt pass och köpt nya BMW i mitt namn.

”Hon hade ett studentleg på sig”, sa Frank. ”Nyckelring i vänster rockficka, en ficklampa i höger, plånbok i höger framficka på jeansen. Tolv euro och växel, ett telefonkort, ett par gamla kvitton och det här.” Han fiskade upp en genomskinlig bevispåse från en hög vid dörren och daskade den i min hand.

Det var ett studentleg från Trinity College, blankt och digitaliserat, inte som de laminerade pappbitar vi hade haft på min tid. Kvinnan på fotot såg fem år yngre ut än det blekvita, insjunkna ansiktet i hörnet.

Hon log mitt leende mot mig och hade en randig ballongkeps på sniskan, och ett ögonblick fåktade mina tankar förtvivlat: *Men jag har väl aldrig haft en sådan randig, när skulle jag ha ...* Jag låtsades att jag måste luta kortet mot ljuset för att läsa texten, så att jag kunde vända axeln mot de andra. *Madison, Alexandra J.*

Under ett svindlande ögonblick stod allt klart för mig: Frank och jag bar skulden till det här. Det var vi som hade byggt upp Lexie Madison, bit för bit, ben för ben och fiber för fiber, vi hade döpt henne och under några månader hade vi gett henne ett ansikte och en kropp, och när vi kastade bort henne hade hon velat mer. Hon hade ägnat fyra år åt att åter ta fast form, ur den mörka jorden och nattens vindar, och sedan kallade hon hit oss för att se vad vi hade gjort.

”Vad i *helvete*”, sa jag när jag kunde andas igen.

”När lokalpolisen ringde in och de slog på hennes namn i datorn”, sa Frank samtidigt som han tog tillbaka bevispåsen, ”fanns det en flagga vid hennes namn: om något händer denna kvinna, ring mig snarast. Jag har aldrig brytt mig om att ta bort henne ur systemen; jag tänkte att hon kunde komma till användning igen någon gång. Man vet ju aldrig.”

”Jo”, sa jag. ”Det menar du inte.” Jag stirrade på liket och samlade mig: det här var inte någon golem, det här var en kvinna av kött och blod, fast död. ”Sam”, sa jag. ”Vad vet vi?”

Sam kastade en snabb, forskande blick på mig; när han förstod att jag inte tänkte svimma eller skrika hysteriskt eller vad han nu hade förväntat sig, nickade han. Han började bli sitt gamla vanliga jag. ”Vit kvinna”, sa han, ”runt trettio år, ett sticksår i bröstet. Cooper säger att hon dog kring midnatt plus minus en timme. Han kan inte vara mer exakt: chocktillstånd, temperaturförändringar i omgivningen, om hon var fysiskt aktiv när hon dog, och så vidare.”

Till skillnad från de flesta andra hade jag lätt att komma överens med Cooper, men jag var glad att jag missat honom. Det kändes som om det lilla torpet var för fullt, fullt av klampande skor och folk som skruvade på sig, obehagliga till mods med blickarna på mig. ”Knivhuggen?” frågade jag.

Sam skakade på huvudet. ”Svårt att säga. Vi får vänta och se vad tekniska byrån säger, men allt regn i går natt spolade bort det mesta – vi kommer inte att hitta några fotavtryck på vägen, blodspår, inget

sådant. Vad det nu är värt skulle jag säga att det här inte är den primära brottsplatsen. Hon stod åtminstone på benen ett tag efter att hon blivit stucken. Ser du det där? Blodet har droppat rakt nerför benet på jeansen.” Frank lyste tjänstvilligt upp stället. ”Och hon har lera på båda knäna och det finns en reva i det ena, som om hon sprungit och ramlat.”

”Som om hon försökt gömma sig”, sa jag. Bilden slog emot mig som något ur en glömd mardröm: vägen som slingrade bort i mörkret där hon sprang, fötterna hjälplöst halkande i gruset och de jagade andetagerna i hennes öron. Jag märkte att Frank drog sig försiktigt bakåt, utan att säga något, han bara iakttog.

”Så kan det vara”, sa Sam. ”Mördaren kanske följde efter, eller hon trodde att han gjorde det. Vad vi vet kan hon ha lämnat spår hela vägen från hans ytterdörr, men i så fall är de borta nu.”

Jag ville göra något med händerna, riva dem genom håret, över munnen, någonting. Jag stoppade dem i fickorna för att hålla dem stilla. ”Så hon gick in hit och kollapsade.”

”Inte precis. Jag tror att hon dog där borta.” Sam drog undan björnbärsrankorna och nickade mot ett hörn i det yttre rummet. ”Vi har hittat något som ser ut som en rätt stor blodfläck. Vi vet inte exakt hur mycket blod – vi får se om tekniska byrån kan hjälpa oss – men om det är så mycket kvar efter en sån här natt skulle jag tro att det var väldigt mycket till att börja med. Antagligen har hon suttit upp mot väggen – det mesta av blodet är på framsidan av tröjan och i knät och på baksidan av jeansen. Om hon har legat skulle det ha runnit längs sidan. Ser du det här?”

Han pekade på kvinnans tröja och slanten trillade ner med ett brak: det var inte knytbatik. ”Hon har snott tröjan och tryckt den mot såret för att stoppa blödningen.”

Kurande långt inne i hörnet, forsande regn, blodet som sipprade varmt mellan fingrarna. ”Så hur har hon tagit sig hit?” frågade jag.

”Mördaren hann ikapp henne till sist”, svarade Frank. ”Eller någon gjorde det i vart fall.”

Han böjde sig och lyfte en av kvinnans fötter i skosnöret – det högg till i min nacke när han rörde vid henne – och lutade ficklampan så att den lyste upp hälen på hennes gymnastikskor: sliten med brun, ingrodd smuts. ”Hon blev släpad. Efter att hon var död, för det har inte samlats något blod under henne: när hon låg här blödde hon inte längre. Kil-

len som hittade henne svär på att han inte har rört henne och jag tror honom. Han såg ut som om han skulle spy, så det finns inte en chans att han gått närmare än han behövde. Hon har i alla fall flyttats kort efter att hon dog. Cooper säger att det var innan likstelheten satte in – och hon har inte varit särskilt länge i regnet. Hon är knappt blöt. Om hon hade varit utomhus hela natten skulle hon ha varit genomblöt.”

Långsamt, när mina ögon vant sig vid det skumma ljuset, gick det upp för mig att alla de mörka fläckar som jag tagit för skuggor och regnvatten egentligen var blod. Det var överallt: i strimmor över golvet, hade dränkt igenom hennes jeans, låg som skorpor på hennes händer upp till handlederna. Jag undvek att se på hennes ansikte, att se någon i ansiktet. Jag höll blicken på hennes tröja utan att fokusera, så att den stjärnformade fläcken blev suddig. ”Några fotavtryck?”

”Nix”, sa Frank. ”Inte ens hennes egna. Man skulle inte tro det, med all skit på golvet, men som Sam sa: regnet. Det enda vi har i det andra rummet är en helvetes massa lera, med fotavtryck som matchar killen som ringde och hans hund – det är en av anledningarna till att jag inte var alltför orolig att ta hit dig. Samma sak ute på vägen. Och här inne ...” Han lät ficklampan svepa utmed kanterna, nosade i hörnen: breda ränder av fejad smuts, alldeles för slät. ”Det var så det såg ut när vi kom. Alla avtryck som du ser omkring henne är från oss och Cooper och lokalpolisen. Den som flyttade hit henne stannade kvar och städade efter sig. Vi har hittat en stor gren från en ärttörnsbuske ute på fältet, antagligen avbruten från den stora busken vid dörren. Jag gissar att han använt den för att sopa golvet innan han gick. Vi får se om teknikerna kan hitta blod eller fingeravtryck på den. Och mer än bristen på fotavtryck ...”

Han räckte fram ytterligare en bevispåse. ”Ser du något som inte stämmer?”

Det var en plånbok, vitt fuskläder, med en sydd fjärl i silvertråd och med matta spår av blod. ”Den är för ren”, sa jag. ”Du sa att hon hade den i framfickan på jeansen och hon blödde ner i knät. Den borde vara täckt av blod.”

”Bingo. Fickan är genomdränkt av blod men av någon anledning har den här knappt en fläck? Samma sak med ficklampan och nycklarna: inte en droppe blod. Det verkar som om gärningsmannen gick igenom hennes fickor och sedan torkade av hennes saker innan han

stoppade tillbaka dem. Teknikerna får ta fingeravtryck på allt som legat kvar tillräckligt länge, men jag skulle inte hoppas för mycket på något användbart. Någon har varit väldigt noggrann.”

”Några tecken på att det handlar om ett sexuellt övergrepp?” frågade jag. Sam ryckte till. Men jag hade redan passerat den punkten.

”Cooper vill inte säga något med säkerhet förrän efter obduktionen, men inget vi hittat tyder på det. Vi kanske kan ha tur och hitta främmande blod på henne” – många knivmördare skär sig – ”men i stort sett förväntar jag mig inget DNA.”

Mitt första intryck – en osynlig mördare som inte lämnat några spår – var inte långt ifrån sanningen. Efter några månader på mordroteln kan man säga om det är ”ett sånt där fall” på flera mils håll. Med hjälp av det sista klara hörnet av mitt huvud fick jag påminna mig att hur det än verkade var allt det här inte mitt problem. ”Bra”, sa jag. ”Så vad har ni att gå på då? Något om henne förutom att hon är student på Trinity och använder ett falskt namn?”

”Byrne från lokalpolisen säger att hon kommer från trakten”, sa Sam. ”Bor i Whitethorn, en knapp kilometer härifrån, med ett gäng andra studenter. Det är allt han vet om henne. Jag har inte pratat med de andra studenterna ännu eftersom ...” Han gjorde en gest mot Frank.

”Eftersom jag har bett honom att vänta”, sa Frank lugnt. ”Jag har en liten idé som jag ville testa på er två innan utredningen går upp i en högre växel.” Han höjde ett ögonbryn och nickade mot dörren och poliserna. ”Vi kanske ska ta en sväng.”

”Varför inte”, sa jag. Den döda kvinnan påverkade luften i rummet på något konstigt sätt, som ett brus, som det nålvassa pipet som finns kvar när man tryckt på ”mute” på tevens fjärrkontroll; det var svårt att tänka klart. ”Om vi stannar för länge i samma rum kanske universum förvandlas till antimateria.” Jag gav tillbaka bevispåsen till Frank och torkade handen på byxorna.

Ögonblicket innan jag gick ut genom dörren vred jag på huvudet och såg på henne över axeln. Frank hade släckt ficklampan, men när vi drog undan björnbärsbusken strålade vårsolen in, och innan min skugga åter blockerade ljuset flammade hon upp ur mörkret under bråkdelen av en sekund, med bortvänd haka och knutna händer och strupen i en arg båge, skimrande och blodig och obarmhärtig som en skärva av min egen gengångare.

Det var sista gången jag såg henne. Jag tänkte inte på det då – mina tankar var på annat håll – och det verkar omöjligt nu, men de där tio minuterna, som ligger vassa som ett pressveck över mitt liv: det var enda gången vi någonsin var i samma rum.

Poliserna stod som hopsjunkna säckar där vi lämnat dem. Byrne var frånvarande och stirrade katatoniskt framför sig. Doherty undersökte ett finger på ett sätt som fick mig att tro att han just petat sig i näsan.

”Då så”, sa Byrne så snart han vaknade ur sin trans och registrerade att vi var tillbaka. ”Då sticker vi då. Så har ni henne för er själva.”

Ibland är lokalpoliser pärlor som kan rabbla fakta om alla i trakten, räkna upp ett halvt dussin möjliga motiv och servera en misstänkt på ett silverfat. Andra gånger vill de mest lämna ifrån sig skitgörat och fortsätta spela kort. Det här var tydligen en av de andra gångerna.

”Vi vill att ni stannar en stund till”, sa Sam, något som jag såg som ett gott tecken – det sätt som Frank styrde och ställde på fick det att krypa i mig. ”Kriminalteknikerna kanske behöver er hjälp i sökandet och jag ska be er om all lokalinformation ni har.”

”Hon är uppenbarligen inte härifrån”, sa Doherty och torkade fingret på byxorna. ”Ungarna uppe i Whitethorn House har blåst in med vinden. De har inget med Glenskehy att göra.”

”Lyckliga satar”, mumlade Byrne mot bröstet.

”Men hon bodde här på orten”, sa Sam tålmodigt, ”och hon dog på orten. Det innebär att vi kommer att bli tvungna att ställa frågor här på orten. Ni kan nog hjälpa till eftersom ni verkar känna till det här stället.”

Byrnes huvud sjönk ännu längre ner mellan skuldrorna. ”Det bor bara mentalfall här”, sa han dystert, ”helt sjuka. Det är allt man behöver veta.”

”Några av mina bästa vänner är mentalfall”, sa Frank muntert. ”Ta det som en utmaning.” Han vinkade glatt och fortsatte ut på fältet med fötterna svischande i det blöta gräset.

Sam och jag följde efter. Utan att titta på honom anade jag den oroliga rynkan i Sams panna, men jag orkade inte lugna honom. Nu när jag kommit hit ut kände jag mig bara arg, odelat och osminkat arg. Mitt utseende och mitt gamla namn: det var som att komma hem och mötas av någon som helt kallt står och sjunger klädd i ens egna

mysbyxor och lagar mat i ens eget kök. Jag var så upprörd att jag knappt kunde andas. Jag tänkte på fotografiet och ville bara dunka mitt leende ur hennes ansikte.

”Så”, sa jag när vi kom ikapp Frank längst upp på fältet, ”det var ju skoj. Kan jag åka och jobba nu?”

”Familjevåld måste vara roligare än jag trodde”, sa Frank och spelade imponerad, ”om du har så bråttom. Solglasögonen.”

Jag behöll glasögonen på. ”Om hon inte är offer för våld i hemmet, och jag har inte sett något som pekar i den riktningen, har hon inte ett jävla dugg med mig att göra. Så varför har ni släpat hit mig?”

”Men hallå, vi har saknat dig, älskling. Vi tar till vilka medel som helst.” Frank flinade mot mig. Jag gav honom en otäck blick. ”Och allvarligt talat, tror du verkligen att hon inte har ett skit med dig att göra? Vi får väl se vad du säger när vi försöker identifiera henne och alla som någonsin träffat dig flappar ur och ringer in ditt namn.”

All min ilska pös ur mig. Det enda som fanns kvar var en obehaglig tom magkänsla. Frank, den lille kuken, hade rätt. I samma sekund som kvinnans ansikte hamnade i tidningen tillsammans med en fråga om hennes rätta namn skulle en flodvåg av människor slå över oss; de som hade känt mig som Lexie, henne som Lexie, mig som mig, och alla skulle vilja veta vem det var som var död egentligen och vilka vi var om vi alltså inte var Lexie Madison, och det skulle bli en total kortslutning i spegelhuset. Ni får tro mig om jag säger att det var först då som det slog mig att detta omöjligt kunde viftas bort med ett: *Vet inte vem hon är, vill inte veta, tack för att ni slösat bort min förmiddag, vi ses en annan gång.*

”Sam”, sa jag. ”Skulle det gå att vänta med att offentliggöra hennes bild en eller ett par dagar? Bara så att jag hinner varsko lite folk.” Jag hade ingen aning om hur jag skulle berätta det här. *Jo, faster Louisa, det är så att vi har hittat en död kvinna och ...*

”Nu när du säger det så”, sa Frank. ”Intressant nog passar det bra med en liten idé som jag hade.” Det låg en hög med mossbevuxna stenbumlingar i ett hörn av fältet. Han tog några steg baklänges och satte sig och gungade med ena benet.

Jag hade sett den där blicken förut. Den innebar alltid att han skulle säga något väldigt, väldigt upprörande som om det var ingenting. ”Vadå, Frank?” frågade jag.

”Jo”, började han säga samtidigt som han satte sig bekvämare bland stenarna och knäppte händerna bakom huvudet, ”vi har ju en unik chans här, tycker ni inte? Det vore synd att slösa bort den.”

”Har vi?” sa Sam.

”Har *vi*?” sa jag.

”Jo, ja. Jösses, ja.” Ett vågat leende började dra i Franks mungipor. ”Vi har chansen att utreda ett mord från insidan. Vi kan placera en erfaren kriminalpolis mitt i ett mordoffers liv.”

Vi stirrade på honom.

”Har ni någonsin stött på något liknande? Det är så häftigt, Cass. Som ett konstverk.”

”Skitverk, snarare”, sa jag. ”Vad fan snackar du om?”

Frank slog ut med armarna som om det var uppenbart. ”Hör nu. Du har ju varit Lexie Madison förut, eller hur? Du skulle kunna vara henne igen. Det går – nej, vänta lite, lyssna på mig – om hon inte är död, bara skadad, eller hur? Du skulle kunna plocka upp trådarna och fortsätta där hon slutade.”

”Åh, herregud”, sa jag. ”Så det är därför det inte är några tekniker och bärbarare här. Så det är därför du har tvingat mig att klä ut mig som en jävla idiot. Så att ingen ska se att du har en inhoppare.” Jag slet av mig mössan och stoppade den i väskan. Till och med för Frank hade det här varit snabba vändningar. På några sekunder efter att han kom hit måste han ha fått idén.

”Du skulle komma åt saker som ingen polis någonsin kan hitta, du kan ta dig nära personer som hon stod nära, du kan peka ut misstänkta ...”

”Du vill använda henne som lockbete”, sa Sam, med eftertryck.

”Jag vill använda henne som spanare”, sa Frank. ”Det var hon i alla fall sist jag kollade.”

”Du vill ha henne där så att gärningsmannen kommer tillbaka och försöker avsluta det han påbörjat. Det är ett lockbete.”

”Så vadå? Jobbar man som infiltratör är man ett lockbete hela tiden. Jag ber henne inte om något som jag inte skulle vara beredd att göra själv när som helst, om ...”

”Nej”, sa Sam. ”Inte en chans.”

Frank höjde ett ögonbryn. ”Är du hennes morsa eller?”

”Jag leder utredningen av det här mordet och jag säger absolut nej.”

”Du kanske borde tänka lite längre än tio sekunder innan du ...”

Det var som om jag inte var närvarande. ”Hallå?” sa jag.

De vände sig om och stirrade på mig. ”Förlåt”, sa Sam, med ett tonfall mitt emellan generat och trotsigt.

”Hej på dig du”, sa Frank och flinade.

”Frank”, sa jag, ”det här måste vara den mest idiotiska idé jag hört någonsin. Har du håll huvet? Har du en skruv lös och tappat skruvmejseln? Du är ...”

”Vad är det som är så idiotiskt?” frågade Frank sårat.

”Men för i helvete”, sa jag. Jag drog med händerna genom håret och snurrade runt ett helt varv samtidigt som jag försökte tänka ut var jag skulle börja. Berg, fält, frånvarande lokalpoliser, fallfärdigt torp med död kvinna: det här var ingen snurrig dröm. ”Okej, till att börja med är det omöjligt. Jag har inte ens *hört talas* om något liknande.”

”Men det är ju det som är så häftigt”, förklarade Frank.

”Om man försöker spela någon som finns i verkligheten har man högst en halvtimme på sig, Frank, och då måste man ha ett väldigt avgränsat mål. Det kan man göra för att lämna över något eller hämta något eller så, från någon man *inte känner*. Det här skulle handla om att hoppa in i en kvinnas liv, bara för att jag är lite lik henne ...”

”*Lite?*”

”Vet du ens vad hon har för färg på ögonen? Tänk om de är blå eller ...”

”Ta mig inte för en fullständig idiot, raring. De är bruna.”

”Eller tänk om hon är programmerare eller spelar tennis? Tänk om hon är vänsterhänt? Det skulle inte gå? Jag skulle vara bränd inom en timme.”

Frank tog upp ett knöligt cigarettpaket. Han hade den där blicken igen; han älskade utmaningar. ”Jag tror på dig, på att du kan. En cigg?”

”*Nej*”, sa jag, trots att jag var röksugen. Jag kunde inte sluta vanka fram och tillbaka i det långa gräset mellan oss. *Jag tycker inte ens om henne*, ville jag säga, vilket var obegripligt.

Frank ryckte på axlarna och tände. ”Låt mig oroa mig för om det är möjligt. Det kanske det inte är, så mycket kan jag ge dig, men jag får fundera på det medan vi går vidare. Något mer?”

Sam tittade bort och stod med händerna djupt nerstuckna i fickorna. Han lät mig svara. ”Mer?” sa jag. ”Det går långt bortom allt som är

etiskt försvarbart. Kvinnan måste ha haft familj och vänner. Ska du säga till dem att hon lever och bara behöver sys ihop lite, medan hon egentligen ligger på patologen och blir dissekerad av Cooper? Men för fan, Frank.”

”Hon lever under falskt namn, Cass”, sa Frank förståndigt. ”Tror du verkligen att hon haft kontakt med sin familj? När vi kan spåra upp dem kommer det här att vara över. De behöver inte få veta något.”

”Hennes vänner då? Lokalpoliserna sa att hon bor ihop med ett gäng studenter. Tänk om hon har ett förhållande?”

”De som bryr sig om henne”, sa Frank, ”vill att vi ska få fast den skyldige. Vad som än krävs. Det är vad jag hade velat.” Han blåste rök mot himlen.

Sam skruvade på sig. Han tyckte att Frank var en viktigpetter. Men Sam hade aldrig jobbat som infiltratör, han kunde inte veta: poliser som jobbar under täckmantel är annorlunda. Det finns inget de inte är beredda att göra, mot sig själva eller någon annan, för att komma åt den de är ute efter. Det var meningslöst att argumentera med Frank om det här, han menade vad han sa: om hans barn blev mördad och någon undanhöll det för honom för att ta fast den skyldige, skulle han acceptera det utan knorr. Det är en av de största lockelserna i att jobba som infiltratör, hänsynslösheten, att det inte finns några antingen eller; det är en drog som är så stark att man tappar andan. Det var en av anledningarna till att jag slutade.

”Och sen då?” frågade jag. ”Efteråt, tänker du bara säga: ’Ojsan, förresten, vi glömde berätta att hon där är en dubbelgångare; er kompis dog för tre veckor sedan?’ Eller ska jag fortsätta som Lexie Madison tills jag blir gammal och dör en naturlig död?”

Frank kisade mot solen och funderade på detta. ”Såret kanske blir infekterat”, sa han, mer upplivat. ”Då får du åka in akut och läkarna kommer att göra allt som modern medicin har att erbjuda, men inget hjälper.”

”Herrejävlar”, sa jag. Det kändes som jag inte hade sagt något annat under hela morgonen. ”Vad i *hela friden* får det här att verka som en bra idé i dina ögon?”

”Fler invändningar?” frågade Frank. ”Kom igen då, utmana mig.”

”Dessutom”, sa Sam, fortfarande med blicken mot vägen, ”är det jäkligt farligt.”

Frank höjde ett ögonbryn, lade huvudet på sned åt Sam och gav mig ett spefullt samförståndsleende. Under en vinglig sekund fick jag tvinga mig själv att inte le tillbaka.

”Dessutom”, sa jag, ”är det redan för sent. Byrne och Doherty och den andre med hunden, vad han nu heter, vet att det ligger en död kvinna där inne. Försöker du säga att de kommer att hålla tyst bara för att du vill det? Han med hunden har säkert redan berättat för halva Wicklow.”

”Han med hunden heter Richard Doyle och jag tänker inte försöka tysta honom. Så fort vi är klara ska jag tacka honom för att han räddat livet på en ung kvinna. Om han inte hade haft en sådan sinnesnärvaro och slagit larm hade det kunnat sluta illa. Han är en hjälte och han får berätta för hur många han vill. Och du såg ju Byrne. Han trivs inte så bra med sin plats i vår ärorika kår. Om jag antyder att han kan få förflyttning om han spelar sina kort rätt kommer han inte bara att hålla tyst själv utan även se till att Doherty gör det. Något mer?”

”Dessutom”, sa jag ”så är det onödigt. Sam har utrett massor av mord, Frank, och han har löst de flesta utan att behöva ta till några vrickade konststycken. Det du talar om skulle ta flera veckor att förbereda ...”

”I alla fall flera dagar”, rättade Frank.

”... och vid det laget kommer han att ha någon. I alla fall om du inte sabbar spaningsarbetet genom att tvinga alla att låtsas som om det inte skett något mord. Det enda det här leder till är att du slösar med din och min och alla andras tid.”

”Skulle det förstöra ditt arbete?” frågade Frank Sam. ”Rent hypotetiskt. Om du sa till allmänheten – i säg ett par dagar – att det handlar om överfall och inte mord. Skulle det?”

Till slut suckade Sam. ”Nej”, sa han. ”Egentligen inte, nej. Det är ingen större skillnad mellan att utreda ett mordförsök och ett fullbordat mord. Och som Cassie sa, vi måste i alla fall gå varsamt fram med det här i några dagar, tills vi tagit reda på vem offret är, så att det inte blir alltför mycket sammanblandningar. Men det är inte poängen.”

”Då så”, sa Frank. ”Det här är alltså mitt förslag. Oftast brukar ni ha en misstänkt inom tre dygn, eller hur?”

Sam svarade inte.

”Det stämmer väl?”

”Jo”, sa Sam. ”Och det finns ingen anledning till varför det skulle vara annorlunda nu.”

”Nej, ingen alls”, instämde Frank glatt. ”Idag är det torsdag. Bara över helgen kan vi hålla alla dörrar öppna. Vi säger inte till någon offentligt att det handlar om mord. Cassie håller sig hemma så att mördaren inte får syn på henne och vi har ett ess i rockärmen om vi skulle vilja. Jag tar reda på allt jag kan om tjejen, bara utifall att – fast visst, det hade behövt göras ändå, eller hur? Jag ska inte vara i vägen, det har du mitt ord på. Som du säger, ni kommer säkert att ha ögonen på någon till på söndag kväll. Om ni har det försvinner jag, Cassie återvänder till familjevåldshoteln, allt blir som vanligt och ingen skada är skedd. Om ni av en händelse inte har det ... ja, då har vi kvar möjligheten.”

Vi svarade inte.

”Jag ber bara om tre dagar”, sa Frank. ”Inga förpliktelser. Hur mycket kan det kosta?”

Sam såg marginellt lugnad ut, men inte jag, för jag visste hur Frank arbetar: med små små steg, där varje steg verkar ofarligt och menlöst tills man plötsligt, pang, befinner sig i en situation som man inte alls önskat sig. ”Men *varför*, Frank?” frågade jag. ”Svara på det och visst, bra, då kan jag sitta inne en fantastisk vårhelg och titta på skräp på teven istället för att gå ut med min kille som en normal människa. Du talar om att slänga bort en enorm massa tid och arbete på något som kan visa sig överflödigt. Varför?”

Frank skuggade ögonen med handen så att han kunde glo på mig. ”*Varför?*” upprepade han. ”Herregud, Cassie! För att vi *kan*. För att ingen i polishistorien har fått en sådan möjlighet. För att det skulle vara helt jävla *underbart*. Vadå, kan du inte se det? Vad fan är det för fel på dig? Har du blivit en jävla pappersvändare?”

Det kändes som han slagit mig i magen med full kraft. Jag slutade vanka och vände mig om och tittade mot bergsslutningen, bort från Frank och Sam och bort från polismännen som vred på sina halsar för att glo in i stugan på mitt blöta döda jag.

Efter en stund sa Frank bakom mig, nu med mjukare röst: ”Ledsen, Cass. Jag hade bara inte väntat mig det av dig. Av mordroteln, visst, men inte av dig av alla människor. Jag trodde inte att du menade ... Jag trodde att du bara ville vrida och vända på allt. Jag förstod inte.”

Han lät uppriktigt häpen. Jag visste mycket väl att han bearbetade mig och jag kunde ha räknat upp alla verktyg han använde, men det spelade ingen roll; han hade rätt. Fem år eller ett år tidigare, hade

jag hoppat på ett sånt här bländande makalöst äventyr och ställt mig vid hans sida, jag skulle redan ha varit igång och kollat om den döda kvinnan hade hål i öronen och hur hon kammade benan. Jag tittade ut över fälten och tänkte väldigt tydligt och oengagerat: *Vad fan har det blivit av mig?*

”Okej”, sa jag till sist. ”Vad ni säger till media är inte min sak; ni får göra upp sinsemellan. Jag håller mig undan i helgen. Men det betyder inte att jag går med på det här. Är det klart?”

”Så, nu känner jag igen dig”, sa Frank. Jag hörde på rösten att han log brett. ”Ett ögonblick trodde jag att utomjordingar hade planterat in ett chip i hjärnan på dig.”

”Dra åt helvete, Frank”, sa jag och vände mig om. Sam såg inte glad ut, men jag orkade inte oroa mig för honom just då. Jag ville vara för mig själv och tänka över det här.

”Jag har inte sagt ja ännu”, sa Sam.

”Det är naturligtvis upp till dig”, sa Frank. Han verkade inte alltför oroad. Jag visste att han kanske skulle möta ett större motstånd än han trodde. Sam är ganska sorglös och lättsam, men ibland sätter han ner foten och att då få honom att ändra sig är som att försöka rucka på ett hus som hamnat i ens väg. ”Men bestäm dig fort. Om vi ska göra det, i alla fall tillsvidare, måste vi snabbt som ögat få ut en ambulans hit.”

”Berätta vad du kommer fram till”, sa jag till Sam. ”Jag åker hem. Ses vi ikväll?” Frank höjde ett ögonbryn. Poliser som jobbar under täckmantel har oftast ett imponerande nätverk av informanter, men de undviker för det mesta på ett nästan övertydligt sätt allmänt skvaller och Sam och jag hade hållit en ganska låg profil. Frank gav mig en road blick med tungan snurrande innanför kinden. Jag nonchalerade honom.

”Jag vet inte när jag blir klar.”

”Vi ses snart igen, älskling”, sa Frank glatt. Han hade en ny cigarett i munnen och vinkade till avsked.

Sam följde mig tillbaka över fältet, tillräckligt nära för att hans axel skulle snudda mig beskyddande; jag fick känslan av att han inte ville att jag skulle tvingas gå förbi den döda kvinnan själv. Egentligen ville jag väldigt gärna få en andra titt, helst ensam och under en lång tyst stund, men jag kände Franks ögon i nacken och jag vred inte ens på huvudet när vi passerade huset.

”Jag ville förvarna dig”, sa Sam plötsligt. ”Mackey sa nej. Han insisterade och jag tänkte inte tillräckligt klart för att ... Jag borde ha gjort det. Förlåt.”

Uppenbarligen hade Frank precis som varenda annan jävel i min värld hört ryktas om Operation Vestalis. ”Han ville se hur jag skulle ta det”, sa jag. ”Kollade mina nerver. Och han är bra på att få som han vill. Det är ingen fara.”

”Den här Mackey. Är han en bra polis?”

Jag visste inte vad jag skulle svara. ”Bra polis” är inte ett uttryck vi tar lätt på. Det implicerar en hel värld av saker och förhållanden och har olika betydelse för olika poliser. Jag var inte alls övertygad om att Frank passade in på Sams definition, eller ens på min, om jag tänkte efter. ”Han är förbannat smart”, sa jag till sist, ”och han får fast de som är skyldiga. På något sätt. Ska du ge honom hans tre dagar?”

Sam suckade. ”Om du inte har något emot att sitta hemma i helgen, så visst, då kan jag göra det. Det skulle faktiskt inte skada att undvika uppmärksamhet tills vi har en aning om vad det här rör sig om – ett namn på offret, en misstänkt, något. Det skulle minska förvirringen. Jag är inte överförtjust i tanken på att väcka falska förhoppningar hos hennes vänner, men visst tror jag att det kan mildra chocken – ge dem några dagar att vänja sig vid tanken på att hon kanske inte klarar sig ...”

Det var på väg att bli en strålande dag; solen torkade gräset och det var så tyst och stilla att jag kunde höra små små insekter som sicksackade in och ut mellan blommorna. Det var något med de gröna bergssidorna som gjorde mig nervös, något omedgörligt och hemlighetsfullt, som en bortvänd rygg. Det tog mig en sekund innan jag förstod vad det var: de låg öde. Ingen från hela Glenskehy hade kommit för att se vad som pågick.

Ute på vägen, skynd av träd och häckar så att ingen såg, drog Sam mig intill sig.

”Jag trodde att det var du”, sa han med munnen i mitt hår. Han talade lågt och med skälvande röst. ”Jag trodde att det var du.”